

ארנב וצבוע

שבט מאלי - אפריקה

הארנב הוציא את אפו מהמאורה והניע
בשפמו..

"זה אני, הצבוע" מלמל ההוא "נרטבתי
וקר לי. תן לי להתחמם אצלך."

הצבוע רדף אחר עז קטנה ולא הרגיש
שרוח מביאה סערה. את העז הוא לא
הצליח לתפוס לעומת זאת נרטב בעצמו
עד העצמות. לא יכול היה שן על שן
לשים כי כך רעדו לסתותיו. ולהסתתר
מהגשם לא היה איפה. במבול כזה שום
עץ לא ייתן הגנה.
למזלו ראה בקרבה את מגורי הארנב.
"ארנב... התחיל הצבוע לדבר בקול
חלוש "ארנב.."

הארנב, אילו רק לא נשאר זכר ממך!
ראו איך אתה חי! מתחמם ליד האח,
אוכל מרקחת מנגו חמה. ואני אפילו
גרגיר של פרג לפה לא שמתי היום!"
מרוב כעס וקנאה כמעט וחרך לעצמו
את זנבו. וזו שוב סיבה מקלל במחשבתו
את הארנב. "הנבל הזה! בכוונה שם
אותי ליד האח, כדי שאשרוף לי את
עורי!"
כעס הצבוע וכעס ופתאום בא לו תעלול
רע לראשו. גמר לשתות תה, גמר לאכול
מהמרקחת החמה ופתאום מציע
לארנב:

הארנב פתח רחב את
הדלתות.

"כנס, צבוע. כמה
שנרטבת! המים ממש
שטפו את עורך."
"אני רטוב כולי!" נאנח
הצבוע.

הארנב הושיב אותו ליד האח, הגביה
את האש, אמר לאשתו להביא תה עם
מרקחת מנגו מחוממת.
הצבוע שותה את התה, ממצמצ
בשפתיים מהנאה, טועם מהמרקחת
החמה ובעצמו חושב: "אילו רק נעלמת,

"הבה ונתערב שלא תוכל לעמוד לילה
שלם בגשם. אם תצליח אתן לך שק של
שומן. אבל אתה חלש, איך תוכל...!"
הארנב שרק מרוב הפתעה:
"הה! שק של שומן באה בעצמו למאורה
שלי!"
הצבוע לא התאפק. הוא הסתובב הצדה
וצחק, אבל הארנב לא הרגיש כי באותו
רגע בא משב רוח חזק למאורה שלו.
הוא מיד הסכים להירטב לילה שלם
בגשם ולקבל בתמורה שק של שומן. אך
הצבוע לא התכוון הרי לכך. הוא רק רצה
להיפטר כליל מהארנב. שיעמוד הטיפש

הזה יום שלם בגשם, יצטנן, יחלה
וימות.
הם לחצו כפיים, ובינתיים הגשם עבר
והצבוע רץ הביתה.
כעבור זמן הארנב בחר לילה גשם
וחשוך ובא למאורה של הצבוע. הצבוע
ישב במאורה חמה והארנב עמד בגשם
ונרטב. גשם זרם ממנו בנהרות. העור
נרטב והחליק.
אפשר היה להכיר
בו ארנב רק על פי
האוזניים הארוכות
שלו. ברקים

זוהרים, רעמים רועשים. הארנב שם את
הראש עמוק בין כתפיים, התכרבל ואת
כפותיו הצליב על חזה. לא זז ורק
בעיניים ממצמץ. גילה כמה כוכבים
בשמיים והתחיל לספור אותם כדי
שהזמן יעבור מהר יותר.
בא השחר והצבוע הוציא את אפו
מהמאורה.
"ארנב" הוא פיהק והתמתח. לא חיכה
לתשובה. הוא ציפה שהארנב מת כבר
מרוב גשם וקור.
"אני כאן.. צבוע.." נשמע קולו של
הארנב.

"חי?!!" הופתע הצבוע.
"אפילו לא הצטננתי!" ענה לו הארנב.
הוא קפץ קצת, הוריד מעצמו את כל מי
הגשם ונעשה לארנב סוואנה רגיל כמו
קודם.
"הממ..." השתומם הצבוע "ועמדת כל
הלילה תחת הגשם ולא זזת מכאן?"
"עמדתי ולא זזתי" אישר הארנב
"הסתכלתי על ברקים ומדי פעם ספרתי
כוכבים כשהם הציצו בין העננים."
"האא! ארנב!" קרא הצבוע בקול על כל
הסוואנה "ככה אתה רוצה לרמות אותי!
התחממת תחת אור הכוכבים וברקים

במשך כל הלילה ועכשיו אתה רוצה

לקבל עוד שק שומן ממני."

הארנב נאלם מהחוצפה הזו.

"התחממתי??!"

"כן. ולא תקבל כל שומן!"

והצבוע גירש את הארנב מהחצר שלו.

הארנב הלך אבל את העלבון לא שכח.

עבר זמן.. פעם הארנב הזמין את

הצבוע לארוחה חגיגית. הצבוע החמדן

לא אכל שלושה ימים מראש. הוא בא

לארנב ברגליים רועדות מרעב.

"תאכיל אותי מהר, ארנב" אמר עוד

בדלת.

הארנב שמח.

"יש לי כאן סיר מלא קוסקוס ואיל שלם."

"איל שלם!" רוק התחיל לנזול לצבוע בין

שיניו.

הארנב הוביל את

הצבוע לשדה

קרוב לביתו, אל

עץ גדול. תחת

העץ בערה מדורה ומעליה, גבוה על

הענף, היה קשור איל וסיר ברזל.

"מה אתה עושה, ארנב!" קרא הצבוע

"איך אפשר לצלות בשר כל כך רחוק

מהאש?"

"מה אתך, צבוע!" הארנב הציג עיניים
משתוממות "לא חייבים לשים את האש
קרוב. האם לא אמרת לי בעצמך
שאפשר להתחמם מכוכבים? אם כן,
האיל שלנו תקף יהיה מוכן. הרי המדורה
קרובה לבשר יותר מאשר הכוכבים
אלינו."
הצבוע לא יכול היה להשיב דבר. והוא
כבר לא המתין לאיל ולקוסקוס. לא
נשאר לו אלא להסתפק בלחם ומלח.